

BIO · BEAST

Jessie Buckley spelar Molly med ett imponerande rikt känsleregister, och Johnny Flynn gör en utsökt ambivalent gestaltning av Pascal.

Sprakande kemi i en konstnärlig fullträff

THRILLER

Beast

Storbritannien, 2017. Regi: Michael Pearce. Med: Jessie Buckley, Johnny Flynn, Geraldine James. Åldersgräns: 15 år. Längd: 1.47.

■ Långfilmsdebuter är nästan alltid sevärda – sprängfyllda av otämjd, ibland vildsint och ostyrig, lust till filmkonsten. Det är därför förvånande att se med vilken mognad Michael Pearce har kanaliserat sin talang och energi till en konstnärligt fullödig thriller efter eget manus. Skådespelarna, kameran, klippningen, scenografin, musiken, ljuddesignen, kostymerna, frisyrerna... varenda detalj är genomtänkt för att berätta den här gripande, spännande och ständigt överraskande storyn från första till sista bildrutan.

Handlingen utspelar sig på Pearces hemö Jersey och kretsar kring 27-åriga Molly (Jessie Buckley). Hon

bor hemma och behandlas som en trilslande trettonåring av sin kyliga, kontrollerande mamma Hilary (Geraldine James), som favoriserar gifta system Jade (Hattie Gotobed). På Mollys födelsedagskalas får Jade allas uppmärksamhet genom att berätta att hon väntar tvillingar. Molly drar till ett disco för dans och fylla och håller under vandringen hemåt på att bli våldtagen av sitt manliga sällskap när hon räddas av jämnåriga enstöringen Pascal (Johnny Flynn).

Pascal skiter i öns alla stela konventioner, och det väcker Mollys slumrande känslor till liv – passionerad kärlek och sex men också flammande hat och hämndbegär mot alla som mobbat och förminskat henne genom åren, inte minst den egna familjen. Under ett kalas, där Pascal förklaras inte vara välkommen, utbringar hon en skål för sin familj och allt de har gjort henne och tillägger sardoniskt: "Jag förlåter er." Därefter lever Molly och Pascal som outsiders,

trakasserade av polisen för misstankarna om att Pascal ligger bakom en rad våldtäktsmord på minderåriga flickor.

Den vardagsrealistiska inramningen till trots, har filmen tydliga resonanser från sagor som "Askungen" och "Skönheten och odjuret" men också freudianska thrillerar som Hitchcocks "Ildåd planeras", där mordmisstankarna kittlar den erotiska nerven. Vi anar redan från början att kärlekshistorien kommer att sluta tragiskt. Ändå kan vi inte annat än gripas av känslostormen som får Molly att bryta upp från en livsförnekande familj som urholkar hennes själ.

Jessie Buckley spelar Molly med ett imponerande rikt känsleregister. Gradvis förvandlas hon från en skygg, flickaktig oskuld på god väg att bli nucka till en kvinna som ångar av lust till livet men också av aggression mot omvärlden. Hon matchas av Johnny Flynns utsökt ambivalenta gestaltning av Pascal som en attraktiv rebell men med en

"Alla kärlekshistorier står och faller med personkemin mellan de två älskande, särskilt om deras passion är så het att den bränner alla broar till samhället omkring dem."

undanglidande, mörk sida som inte bådar gott.

Alla kärlekshistorier står och faller med personkemin mellan de två älskande, särskilt om deras passion är så het att den bränner alla broar till samhället omkring dem. Och här sprakar kemin av gnistor.

De backas upp av ett manus som inte pratar ihjäl dramatikerna utan lämnar generöst utrymme åt skådespelarnas rolltolkningar i pauseringar, kroppsspråk och mimik. Benjamin Kracuns kamera, Jim Williams musik och Gunnar Óskarssons ljuddesign är känsligt följsamma, om än lite bombastiska ibland. Men det finns också ett otal detaljer som berättar åtskilligt: Mollys rödblonda, lavafödande hår som står ut som en färgvulkan mot resten av familjen och deras strama värld. Eller närbilden på hur hennes smutsiga hand trotsigt drar svarta strimor på föräldrarnas vita soffa.

Djävulen sitter i detaljerna, sägs det. Och "Beast" har dem alla på plats.

MICHAEL TAPPER
nojen@sydsvenskan.se

BIO

Jodie Foster.

Thrillern får punka

SCIFI-THRILLER

Hotel Artemis

USA, 2018. Regi: Drew Pearce. Med: Jodie Foster, Sterling K Brown, Sofia Boutella. Åldersgräns: 15 år. Längd: 1.34.

■ "Hotel Artemis" börjar lovande. Året är 2028 och det är upplopp i Los Angeles eftersom dricksvattnet har privatiserats, och företaget som äger det har stängt kranarna. Mitt i kaoset rånar några män en bank, och hamnar i skottlossning mot kravallpolis.

Två av dem tar sig blödande till Hotel Artemis, ett slags topphemligt akutsjukhus för kriminella som drivs av sjuksköterskan Jean och hennes handgånge man Everest. Den ene läggs i respirator medan Jean skriver ut en ny lever åt honom på en 3D-skrivare, den andre minglar med en fransk yrkesmördare.

Så här långt är filmen ganska originell och spännande. Miljön är också karismatisk: Artemis liknar en kombination av slitet gammalt hotell och industrilokal, men rymmer högteknologi. När det börjar snackas om en gangster som kallas för Vargkungen pumpas förväntningarna upp.

Tyvärr drabbas filmen då av en svårartad pypunka. Det samhällskritiska inslaget med dricksvattnet visar sig vara en ren kuliss. Andra teman som antyds betyda något för storyn – det handlar till exempel om del om veka gangsters kontra proffs – självdör. Vargkungen är inte alls så imponerande som namnet antyder.

Värst av allt: Drew Pearce (manus och regi) bestämmer sig för att förvandla sci-fi-thrillern till något slags halvfärdigt kammaspel där Jeans sorgliga historia, liksom allt mer av handlingen, pratas fram i banala replikskiften.

Filmen är helt enkelt ett misslyckande, trots en alldeles utmärkt skådespelarensemble med Jodie Foster (Jean) och Sterling K Brown (bankrånaren Sherman) i täten.

TEXT: MALIN KRUTMEIJER
malin.krutmeijer@sydsvenskan.se

